

МОТИВАТОРИ ПОВЕДІНКИ ЯК УМОВА СТИМУЛЯЦІЇ МОВНОЇ АКТИВНОСТІ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ

(Зверьяка М. С., асистент)
БДПУ, м. Бердянськ, Україна

На сучасному етапі розвитку освітньої системи в Україні активного впровадження набуває організація навчання і виховання дітей з особливими освітніми потребами в інклюзивних групах дошкільних закладів, що зумовлює пошук організаційних форм і технологій навчання, виховання і розвитку цієї категорії дітей.

Все більшого значення набуває проблема підходу до раннього навчання, адже у значної частини дітей з особливими освітніми потребами більш чи менш виражені порушення (девіації) поведінки. Визначальною особливістю девіантної поведінки дітей є, в одних випадках, її біологічна зумовленість, що може розглядатися як дизонтогенез, хворобливий прояв і потребує не тільки психолого-педагогічного, а часто і медичного, корекційного втручання, в інших – вона виступає як супутній чи вторинний розлад у дітей з порушенням психофізичного розвитку у зв'язку з відсутністю мотивацій до навчання, гіперактивною поведінкою, та негативними факторами соціального середовища.

Також проблему поведінки дитини, можна розглядати як наслідок відсутності мовленнєвих проявів у ранньому віці, або загалом відсутності мовлення. Корекція проблемної поведінки та розвиток мовленнєвої діяльності є запорукою подальшого гармонійного навчання, виховання та розвитку.

Своєчасний розвиток мовлення, є базою розумового і психічного розвитку особистості. Затримки і вади мовлення негативно впливають на формування навичок спілкування, ведуть до замкненості, відчуженості дитини, негативно відбиваються і на подальшому її розвитку [2, с. 245]. Мовлення формує основу навчання, накопичення знань та розвиток інтелектуальних здібностей будь яких видів розумової діяльності та соціальної поведінки.

Актуальність своєчасного мовленнєвого розвитку визначається завданнями із створення умов для навчання способом вираження прохань, адже саме не задоволення прохань є фактором який викликає небажану поведінку.

Починати розвиток мовлення дітей раннього віку ми повинні з пошуку мотиваційних стимулів до діяльності. Мотиваційними стимулами можуть виступати предмети, дії, словесні підкріплення. Спочатку, це може бути підкріплення їжею, потім іграшками, потім емоційними реакціями – згідно з онтогенетичним розвитком дитини, адже спочатку вона відчуває потребу у їжі, потім у маніпулюванні предметами, потім їй стає важлива емоційна реакція на неї оточуючих. Стимулювання поведінки повинно чергуватися з вправами на стимулювання мовлення. Доречною може стати жетонна система регуляції навчальних блоків, яка формує правильні реакції та навчальну поведінку [1, с. 29].

Таким чином, ми дійшли висновку, що передумовою запровадження корекційних програм повинно бути насамперед виявлення мотиваторів поведінки, та навчання дитини необхідним мовленнєвим проханням задля попередження проявів агресії та небажаної поведінки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барбера М.Л. Детский аутизм и вербально-поведенческий подход. Екатеринбург. Изд-во «Рама Паблішинг», 2017. – 304с.
2. Дошкільна лінгводидактика. Хрестоматія: навч. посіб./ упор. А.М. Богуш. Частина I та II. Київ: Видавничий Дім «Слово», 2005. – 720 с.